

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΕΝΤΜΟΝΤ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ - ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

ΠΙΣΩ άπ' την πόρτα άκούστηκαν δυό φωνές νά μιλοῦν χαμηλά. Ἡ μία άπό αυτές είχε έναν τέτοιο τόνο παρακλητικό, πού και χωρίς ν' άκούση κανείς τά λόγια μπορούσε νά καταλάβη τί έλεγε. Ἡ νοσοκόμος σηκώθηκε και έκαμε νά βγῆ άπ' τó δωμάτιο, αλλά ή κ. Βουτώ, μέ τó χέρι, τήν συμβούλευσε νά μείνη κοντά στον άρρωστο. Ὁ Φίλιππος Βουτώ άνέπνεε δύσκολα και, άπό καιρό σέ καιρό, άφηνε νά ξεφεύγη κάποιου μουρμουρητό άπ' τó στόμα του πού έμοιαζε μέ άναστεναγμό και μέ θρήνο.

Στό μικρό σαλόνι, άπ' τó όποιο έβγαίνει κανείς άμέσως στον άντιθάλαμο, ή κ. Βουτώ βρήκε τήν ύπηρετριά της πού πήγε νά τής μιλήση μά δέν τολμούσε νά τήν άνησυχήση. Μιά κυρία, είπε στην κ. Βουτώ, ζητάει νά τήν δεχθῆτε, μία λέξι μόνο θέλει νά σάς πῆ.

— Σοῦ είπε τ' όνομά της;

— Ὀνομάζεται κ. Χέπφορτ.

Τό πρόσωπο τής κ. Βουτώ συσπάσθηκε έλαφρά. Τό ένα της χέρι άκούμπουσε πάνω σ' ένα μεγάλο γραφείο ντυμένο μέ πετσι. Τό χέρι αυτό τρεμούλιασε.

— Καλά, πηγαίνω νά τήν ιδώ, είπε.

Ντραπήκε για τ' άχτένιστα μαλλιά της, για τó πρόσωπό της τó άλλοιωμένο άπό τήν κούρασι και τά ξενύχτια και για τά μελανά βλέφαρά της. Ἦταν ή πρώτη φορά πού θ' άντίκρυζε τήν πρώτη γυναίκα του συζύγου της, πού είχε πάρει τώρα έναν μηχανικό. Τί είχε νά τής πῆ τó τόσον έπείγον; Στην ταραχή πού βρισκόταν και στον τρόπο της μή χάση τόν άνδρα πού άγαπούσε, φοβήθηκε καμμιά καινούργια δυστυχία.

Είδε μπροστά της, όταν μπήκε στην άθουσα πού περίμενε ή κ. Χέπφορτ, μία ψηλή γυναίκα, δροσερή άκόμη, μέ μαλλιά ψαφρά.

— Σάς ζητώ νά μέ συγχωρήσετε, κυρία, πού σάς ένοχλώ, είπε ή κ. Χέπφορτ.

Ἄλλά δέν ήμπορώ νά βαστάξω, δέν ξέρω τί μου γίνεται άπό τή στιγμή πού είδα στις έφημερίδες πώς ό Φίλιππος ήταν βαρειά άρρωστος. "Ω! ξέρω, τó διάθημά μου θά σάς φανῆ περίεργο, Ὁ Φίλιππος κι' έγώ πήραμε διαζύγιο έδω κι' έφτά χρόνια, μέ ξέχασε, νόμισα ότι τόν ξέχασα κι' έγώ. Δέν ήμουν δυστυχής. Ἦξερα ότι ήταν εύτυχής... Ἐξαφνα χθές διάβασα ότι έπασχε άπό περιπνευμονία και άναστατώθηκε. Πρό δέκα χρόνων κόντεψε νά πεθάνη πάλι άπό τήν ίδια άρρώστεια και ήταν πιό νέος τότε...

Μέσα στην άγωνία τους και τή λύπη τους άπότομα ή δυό αυτές γυναίκες πού τó πᾶν τις χώριζε, αισθάνθηκαν μία άμοιβαία συμπάθεια: μήπως δέν άγάπησαν κ' ή δυό τόν ίδιον άνθρωπο, τόν Φίλιππο Βουτώ, μέτριον μουσικό, άλλ' άνθρωπο γοητευτικό, άν και ποτέ δέν ήταν ώμορφος;

— Ναι, είπε ή Ἄνριέτα Βουτώ, οί γιατροί είνε πολύ άνησυχοί. Τό πρωί του έκαμαν ένεσι. Ἡ καρδιά στέκει καλά άκόμα, αλλά τά νεφρά δέν λειτουργοῦν σχεδόν πειά. Είνε πολύ άσχημα.

Δάκρυα άνέβηκαν στα μάτια τής Λουκίας Χέπφορτ.

— Τόν άγάπησα τόσο, τόν άγάπησα τόσο! ψιθύρισε. Και μολαταῦτα τόν έχασα άπό σφάλμα μου. Ἴσως νά μή σάς τώπε άπό λεπτότητα, αλλά έγώ έφταιγα. Ἦμουνά τόσο νέα τότε! Δέν καταλάβαινα ότι παιζόταν ή εύτυχία μου, έφερα σέ άπόγνωσι τόν Φίλιππο μέ τις έρωτοτροπίες μου μέ άλλους άντρες και όταν άντελήφθην τó κακό πού του έκαμα, ήταν άργά, είχε τραβηχτῆ άπό μένα. Πώς μόρεσα νά πιστέψω πώς τόν ξέχασα; Ξεχνιέται ποτέ ένας άνθρωπος σαν τó Φίλιππο;

Ἡ άπελπισία της, ή θλίψις της, ή ειλικρίνειά της συγκινοῦσαν βαθειά τήν κ. Βουτώ. Μόνη καθώς ήταν, μή έχον-

τας παρά τόν Φίλιππο στον κόσμο, ζητούσε χωρίς νά τó καταλαβαίνει κάποια συμπόνοια, άφότου αισθανόταν ότι ή άγάπη του συζύγου της μπορούσε νά τής λείψη. Δέν άρνήθηκε τήν συμπάθεια τής Λουκίας Χέπφορτ κι' έτσι σαν αυτή τής ζήτησε νά ιδῆ τόν έτοιμοθάνατο, δέχτηκε νά τήν οδηγήση στο δωμάτιό του, τήν έπομένη όμως τó πρωί, όταν θά τόν είχε προετοιμάσει γι' αυτή τήν άπροσδόκητη έπίσκεψη.

Ζούσε έδω και δέκα μέρες σέ μία άτμόσφαιρα μεγάλου πόνου κι' άληθινῆς άφοσίωσης. Τίποτε πειά τó ταπεινό, τó μικρό δέν ύπῆρχε μέσα της. Τής φαινόταν δίκηο και φυσικό, ή πρώτη γυναίκα του Φίλιππου νά βρεθῆ στο προσκέφαλό του. Ἴσως νάλπιζε κιόλας ότι ή έπίσκεψις τής Λουκίας Χέπφορτ θά προξενούσε μία άνακουφιστική χαρά στον άνδρα της. Ἦξερε ότι ό Φίλιππος, χωρίς και νά τήν έπιθυμῆ, λυπόταν πού δέν τήν ξυ'αείδε ποτέ.

Ἄλλά τήν έπομένη, όταν ή κ. Χέπφορτ ξαναῆρθε, είχε άρχισει ή άγωνία του θανάτου του Φίλιππου. Σφαδάζοντας όλόκληρος, μέ τó πρόσωπο πελιδνό, μέ τά μάτια κλειστά, έδινε τó τρομερό εκείνο θέαμα του άνθρώπου πού νοιώθει σέ κάθε στιγμή νά στενεύη τó πεδίο τής πάλης του.

Ἐν τούτοις, κατόπιν μιᾶς ένέσεως, πού του έκαμε ή νοσοκόμα, ό άρρωστος φάνηκε νά άναζωογονῆται. Ἄναστένυξε, μισάνοιξε τά βλέφαρα και ή άναπνοή του έγινε λιγώτερο σπασμωδική και βραχνή.

— Ἄγαπημέ μου, μουμούρισε ή Ἄνριέτα, φιλώντας τον, είμαι έδω, μιλά μου.

Τά μάτια του άρρώστου κύτταξαν τó δωμάτιο μέ άνησυχία. Κι' άξαφνα καρφώθηκαν πάνω στην κ. Χέπφορτ.

— Ποιός είνε αυτό; είπε.

— Ἐγώ είμαι, ή Λουκία. Δέν μέ άναγνωρίζεις, Φίλιππε; είπεν εκείνη.

Ἐνα τελευταίο κύμα ζωῆς πέρασε άπό τó πρόσωπο του Φίλιππου. Ἐκαμε μέ τó χέρι κάποια άπελπισμέ-

νη κίνησι σαν νάθελε νά πιάση τó χέρι τής πρώτης του γυναίκας.

— Λουκία, μουμούρισε, ήμουν βέβαιος ότι ήσουν σύ. Πώς μόρεσα νά πιστέψω πώς χωριστήκαμε; Ἦταν ένα κακό όνειρο, δέν είν' έτσι;... Ἦσουν πάντα έδω;

Τά μάτια του ξανάκλεισαν. Ἄρχισε νά ψυχορραγῆ. Ἡ κ. Βουτώ πήρε τήν κ. Χέπφορτ άπό τó μπράτσό και τήν έτράβηξε έξω άπ' τó δωμάτιο, ώχρη άπό πόνο και θυμό.

— Βλέπετε καλά ότι παραμιλά, είπε.

— Παραμιλητό ή διαύγεια πνεύματος; Ποιός ξέρει αν τή στιγμή πού πεθαίνει δέν είδε τά πράγματα πιό όρθά άπό μάς; είπε ή κ. Χέπφορτ.

— Σάς λέγω πώς οῦς είχε ξεχάσει.

— Τά τελευταία λόγια δέν τó βεβαιοῦν αυτό.

Ἡ δυό γυναίκες κυτταζόντουσαν τυφλές άπό θυμό και άπό τρέλλα. Ποτέ ή Λουκία Χέπφορτ δέν είχε νοιώσει ως τήν ήμέρα αυτή πόσο είχε άγαπήσει τόν Φίλιππο. Ἡ Ἄνριέτα αισθανόταν νά χώνεται μέσα στη σάρκα της τó βέλος τής άμφιβολίας.

Ἡ πόρτα άνοιξε ξαφνικά.

— Κυρία, είπε ή νοσοκόμος, έλάτε γρήγορα. Ὁ κ. Βουτώ πεθαίνει.

— Φύγετε! φώναξε τότε ή Ἄνριέτα στην κ. Χέπφορτ, φύγετε! Ὁ φυσικός θάνατος δέν είνε τίποτε. Πέντε λεπτά μείνατε έδω και καταστρέψατε έφτά χρόνων εύτυχία.

PIERRE EDMOND

Προσεχῶς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ή καταπληκτική Ιστορία μιᾶς έπικῆς βασιλισσας τῶν έλληνικῶν θουνῶν.
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ

ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΦΟΒΕΡΟΥ ΚΑΙ
ΤΡΟΜΕΡΟΥ

ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

